

ФИЛ БАНДОВ: ЧУКЪТ, КАТО СРЕДСТВО ЗА МОНОЛОГ В МАКЕДОНИЯ

През изминалия септември станахме свидетели на поредната гнусна постъпка спрямо името и историята на България, извършена от все още вилнеещите из днешна Македония агенти на Коминтерна и на Титова Югославия. Тези две политически формирания би трябвало да са вече само част от срамната история на света, но фактите и симптомите на постоянните провокации от страна на БЮРМ-овски единици спрямо България, говорят за нещо по-различно.

С нарочно подбран инструмент, който символизира единия от "зидарските" атрибути (доскоро веещите се на кървавото болшевишко знаме "сърп и чук"), един объркан получовек от Скопие посегна на паметта на хилядите загинали българи, бранещи родната си земя от чуждите окупатори. Позорен акт, на който българската общественост откликна бързо и решително, независимо от партийните пристрастия на гражданите ѝ.

За съжаление, отговорът на официална София бе видян и чул предимно в медийните рамки на България (за разлика от самия вандалски акт, който успя да навърти предостатъчно гледания и коментари в световните социални мрежи)... Освен това, този акт поведе поредното "македонско хоро" в посока забиването на нов клин между растящото Европейско семейство и най-вече между България и югозападната част на нейното историческо землище.

Излишно е да се занимаваме повече с лицето, осквернило българския паметник на връх Каймакчалан. По-важното е да разберем, че музиката, под която се заигра това ново "хоро" не иде нито от Европа, нито от САЩ, още по-малко от Папуа Нова Гвинея ... Тя иде от сили, неразривно свързани с любовта към хаоса, експорта на революции, безбожието, диктатурата, национал-шовинизма и войната като средство за ходене на гости! Именно тези сили си служат с чука, като средство за диалог (или по-вярно, монолог) с народите.

Сили, представящи себе си уж за освободителни, патриотични и боголюбиви, но не търпящи никакво възражение по отношение на нестихващите им апетити към разделяне и подчинение на балканските страни, в името на собствените си имперски интереси. През последните две столетия тези сили всячески се стремят да подържат раздора между братските по кръв и вяра народи на Балканите, като ги подтикват да постъпват помежду си съвсем не по братски... Кога в името уж на религията, кога в името на дружбата между народите...

След 1990 г. народите в Европа наивно повярваха, че червената заплаха на сърпа и чука ще бъде погребана безвъзвратно, така както това бе сторено през 1945 г. и с кафявата чума – фашизма. За съжаление, това не стана. Инжектирала себе си с нова идеология, Червената ложа мутира и разпростря пипалата си почти навсякъде. Днес тя отново посяга към Балканите с железния си монолог чук. Затова, изключително важно е да сигнализираме редовно обществата в които живеем, за непрестанно тиражираните от 1918 година насам коминтерновски лъжи спрямо Македонския въпрос и България.

Ще бъде нелепо сега да се опитам да повтора отново хилядите факти от довчерашната европейска и българска история. Затова ще оставя следващите редове да го направят вместо мен. Те принадлежат на дългогодишния гениален лидер на българското национално-освободително в Македония, ученика и дясната ръка на стратега Тодор Александров, легендарния ръководител на ВМРО, Ванче Михайлов.

Тази личност е направила изключително много за запазването на свободата, независимостта, идентичността и историята на македонските българи. Безкомпромисният, исторически аргументиран и решителен отпор, който Иван Михайлов оказва на враговете на българската свобода в Македония и по света, бе напълно достатъчен за всички по-големи демокрации на Запад да признаят преобладаващия български произход на населението в Македония.

Въпреки забележителния му живот и постигнати успехи за запазването на идентичността и независимостта на Македония, днес името на Иван (Ванче) Михайлов днес се споменава все по-тихо. "Троянските коне" в българската политика всячески се стараят да изтрият от информационните носители и от паметта на българите лика и заслугите на Ванче Михайлов – човекът, посочил ясната връзка между глобалните цели на Коминтерна и амбициите на шовинистични кръгове в някои съседски нам страни. Днес с право можем да наречем тези кръгове и най-върлите противници на обединена, християнска Европа.

И тъй като мемоарите на този достоен българин от Македония продължават да не се популяризират както подобава, аз счетох за необходимо да откряна поне няколко страници от тях (въпреки, че някои сред вас вероятно са ги прочели вече).

В том III/глава VI на своите "Спомени" Иван Михайлов отлично систематизира историческите факти за произхода на македонците, цитирани в мненията на изтъкнати общественици от Западния свят и Турция. По-надолу ще намерите някои от американските, английските и немските обществени мнения от 20 век, относно истината за произхода на македонците и тяхното самосъзнание. В тази книга има още редица свидетелства, които бихте могли да прочетете сами.

Цитираните по-долу свидетелства ще ни накарат отново да си припомним истината за Македония и македонците, така, както я е видял света. Някои днес искат обезателно да потулят тази истина, но наш дълг като българи е да я повтаряме, да я превеждаме, да я препредаваме на нашите потомци и да я защитаваме.

(в цитирания по-долу текст е съхранен автентичният език на автора (Иван Михайлов) и характерният за времето български правопис отпреди 1944 г. Интересно е именно тук да си припомним препоръката на Учителя Петър Дънов, който настоятелно препоръчва в правописа ни да не се премахва буквата "Ъ" в

думите, завършващи на съгласна. Дънов е виждал сакралната връзка между буквата "Ъ" и твърдостта на българския характер.)

"...МАКЕДОНСКИТЕ СЛАВЯНИ СА БЪЛГАРИ (автор: Ив.Михайлов, "СПОМЕНИ" том 3, гл. 6, със съкращения)

"...Както е всеизвестно, турската власт в Македония не отричаше българската принадлежност на македонските славяни. И затова до 1912 г. македонският въпрос — в 90% — не беше друго освен борба отстрана на тези българи за извоюване на политически права. Революционната програма на ВМРО предвиждаше пълното равноправие на всички народности в страната и достигането на целостна автономия.

Съ идването на сръбската и гръцка власт в Македония настъпва едно положение, което можем да означим като връщане — в тая страна — назад на историята. Тия власти отрекоха съществуването на каквито и да е македонски българи, независимо че те бяха на местото; цели дванадесет столетия ги отбелязваха чрез всички средства, с които тия векове разполагаха. Затова подиръ 1912 г., както и следъ първата световна война (1918 г.) македонската освободителна борба в 90 % се изчерпва в усилия на българското население да запази националността си, т.е. насочена е срещу сръбско-гръцките мерки за нейното заличване.

Самият тероръ, с разните изобретения за морален и физически натискъ, въведенъ в страната от новите господари, бе доказателство, че народът не е сръбски, нито гръцки. Неговите жертви в блага и кръвъ, неговите подвизи и апели към свободния светъ са друго доказателство, че това е български народъ.

Сърбия си постави за задача да сърбизира македонското българско население, а Гърция — да го прогони. Хиляди пъти от двете страни бидоха направени признания в този смисъл. Гръцкият вестникъ „Елефтеросъ Типосъ“ кратко и ясно заяви:

„Теорията на Цвиичъ, че славяните от Македония принадлежат на никаква раса средна между българи и сърби, е погрешна. Македонците са фанатични българи, които имаха свои черкви и училища. Техниятъ фанатизъмъ е поради това малко сигуренъ за Гърция, която трябва да се освободи отъ тяхъ, за да затвърди сигурността на своите граници.“

Колкото по-жестоко потискаха българското население в Македония, толкова по-настойчиво пропагандите на Белградъ и Атина тръбеха, че то е сръбско и гръцко. Но в самото време на новото, християнско робство в Македония, се намериха множество чужденци, които установяваха какви са фактите, коя е истината. Веднага следъ балканската война на местото бе направена знаменитата Карнегиева анкета. А включените в тази глава признания са за времето подиръ 1919 г. Те изхождатъ отъ лица, които са напълно запознати с положението в Македония; които по-основно са следили нашата освободителна борба в тоя периодъ; проучвали са политиката и постъпките на сръбската и гръцка администрация в Македония. Между тяхъ има

журналисти, политици, военни лица, професори, юристи. Почти всички те принадлежат на нации от Запада; въ мнозинството си са от лагера на онези, които беха победители въ първата голяма война — следователно съюзници на Сърбия и Гърция.

Тези просветени хора, значи, посочват кой бе народътъ, когото Гърция и Сърбия се стараеха да денационализирватъ следъ 1918 г., и който се бореше, страдаше и се жертвуваше; кои беха героите, които удивляваха света съ упоритата си, самоотвержена борба срещу тиранията въ Македония.

Не е нужно да прибавяме нито дума повече къмъ писанията на чужденците. Но отбелезваме, че тия мнения са само частъ отъ многото подобни свидетелства. По липса на място задоволяваме се съ туй, което читателятъ ще намери тукъ, включително и приложението *.

Който прочете тези мнения и констатации, ще схване — освенъ ако не е предубеденъ въ вреда на българската народностъ — до каква степенъ неоснователно, антинародно е присъствието на гръцката и сръбска власть въ Македония, колко престъпна е при това и терористическата имъ система на управление тамъ; а отъ друга страна — ще разбере колко оправдана е борбата на ВМРО срещу тия неправди.

Следватъ чуждите свидетелства **.

* Думата е за специалното приложение, озаглавено: Приложение къмъ главата « Македонските славяни са българи ».

** И тукъ чуждите свидетелства са подбрани главно за времето, което идва по средата между двете големи световни войни.

На некой цитати не е посочена датата, защото са били взети отъ сборници или списания, които по-късно са ги публикували, и то — безъ дата. Но тия чужди мнения са били писани пакъ въ казания периодъ, общо взето между годините, 1927 и 1934.

• АНГЛИЙСКИ СВИДЕТЕЛСТВА

Лондонскиятъ вестникъ „ Таймсъ ” отъ 14 априль 1930 г. подъ заглавие „ Сърби и българи ” публикува една редакторска статия. Тя заключава така:

„ ...Но забраната, която засяга българските книги и списания, забраната да се употребява българския езикъ или местенъ диалектъ въ религиозното образование, и насилственото променяне на имената като Поповъ станали, воля-неволя, Поповичъ, са постоянниятъ факторъ за вълнението отъ двете страни на източната граница на южна Сърбия (тоест, Македония)...”

Председателя на Лондонския Балкански комитетъ г. Съръ Едуардъ Бойлъ, е отправилъ писмо до в. „Манчестеръ Гардиянъ”, отъ 10 януарий 1931 г., въ което се казва :

“ ...Моето лично познаване на страната (на Македония), както това на Мисъ Дърхамъ, датира отъ тридесетъ години. Преди тридесетъ години единъ консулъ

или единъ вице-консулъ въ Македония би се смелъ на идеята, че това население е нещо друго освенъ българско. Съръ Артуръ Евансъ, чиято опитностъ като изследователъ, археологъ и етнографъ обхваща петдесетъ години, никога не се е съмнявалъ, че македонските славяни са българи. Преди ерата на пропаганда, различните публикувани етнографски карти отъ време на време, отъ пътници отъ различна националностъ, посочватъ сащото нещо: Ами Буе, Сиприенъ Робертъ, Лежанъ, Тозеръ, Макензи и Ирби, Хаанъ, Иречекъ, и много други.

Леди Гроганъ, която говори български и сръбски и която прекара една година въ Македония, въ една акция за подпомагане въ 1903-4 година заяви:

„Селяните въ Македония обявяватъ сами себе си българи : те са българи по типъ, нрави, езикъ, костюми и традиции. Факта, че те са българи не е никога поставенъ подъ въпросъ отъ пътниците, които са ги описали и са направили карта на страната, преди да започне ерата на националната пропаганда. Като българи те се повдигнаха противъ турците въ 1903-4 г. и те платиха съ тежки наказания и дълги преследвания техното национално потвърждение. Като българи те страдаха подъ ударите на гръцките банди презъ дълги години. Нема нито следа отъ единъ сръбски или гръцки бунтъ въ Македония подъ турците ”.

Р. У. Сетонъ Уатсонъ въ списанието „Л’Еспри Интернационалъ” отъ м. октомврий 1931 г., пише : „ Въ Югославия всички малцинства живеятъ въ едно състояние на скрито гонение, едните, като албанските населения, безъ училища отъ какъвто и да е видъ ; другите, като българските населения, не само лишени отъ училища, но виждащи дори да имъ е забранено да се наричатъ българи ”.

Ще дадемъ Кипъръ, но дайте Тракия на българите и Македония на македонците. — Предложението на големото и меродавно английско списание „ Нийръ Истъ ”. Това списание въ книжката си отъ 5-ноемврий 1931 г., разглеждайки гръцкото движение на островъ Кипъръ, между другото пише и следното:

„ Ние бихме подсказали на гръцкия печатъ, тъй като гръцкото правителство не иска да се бърка въ работата, да вземе инициативата за едно предложение на Англия: този път Кипъръ да бъде предаденъ на Гърция въ замена на едно уреждане на македонския въпросъ. Въ връзка съ гръцката агитация въ Кипъръ, българскиятъ печатъ бе привлекълъ вниманието върху еднаквостта на положението въ Македония и Кипъръ, но съ много ясната разлика, че докато въ Македония — безразлично дали гръцка или югославянска — българските училища и черкви са унищожени и българскиятъ езикъ е забраненъ, въ малкото ъгълче на британската империя, което се казва Кипъръ, гръцкото малцинство се радва на неограничената употреба на гръцкия езикъ, гръцките училища и гръцките черкви; да не споменаваме доста предизвикателното употребление на гръцките знамена навреме и безвреме...”

Вестникъ „ Таймсъ ” отъ Лондонъ, въ броя си отъ 22-януарий 1932 г. публикува дълга статия, въ която между другото се казва:

„Отъ началото на този векъ, македонския въпросъ редко е преставалъ да смуцава почивката на европейските държавници. Той предизвика балканските войни; той допринесе за продължаването и разширяването на големата война съ увличането на България въ нея; той остава една причина за подозрения и горчевина между България и Югославия и, споредъ нашия кореспондентъ отъ София, той рискува скоро да концентрира загриженото и развълнувано внимание на Съвета на Обществото на Народите . . .

Договорътъ отъ Ньой даде на Югославия една частъ отъ Македония, която е главно населена съ българи. Югославското правителство подписа единъ договоръ съ съюзниците, който гарантира езиковите и религиозни права на своите малцинства. Договорътъ не е спазенъ подъ претекстъ, че македонците-българи били сърби ”.

Въ „Контемпорари Ревю“ отъ септември 1933 г. Лордъ Томсонъ, бившъ министъръ на въздушните войски въ Велико-Британия, казва :
„Българите отъ Македония са по-българи отколкото жителите на българското царство ”.

• АМЕРИКАНСКИ СВИДЕТЕЛСТВА

Въ американското списание „ Дж Нейшънъ ” отъ 23 май 1925 г. г. Поулъ Роулондъ пише следното :

«Фактътъ, че на македонския народъ не е дадена независимостъ, е една отъ първите причини на хроническите безредици въ Балканите. Тамъ има около два милиона народъ — въ мнозинството си българи — който, следъ като е билъ освободенъ отъ турското иго, днесъ се вижда подъ още по-тежко иго на своите «освободители», те не искатъ нищо по вече отъ правото да се управляватъ сами и да живеятъ по своему. Победата на съюзниците, която требваше да даде самоопределение на всека отделна и стремяща се къмъ това националностъ, докара Ньойския договоръ, който само потвърди разпокжсването на Македония между Сърбия и Гърция. Сърбите са се заловили да посърбятъ своята частъ, като забраняватъ употребата на туземния езикъ (българския) въ училищата, черквите, и печата. Между това те уверяватъ света, че сръбска Македония е населена съ сърби! Желанието е майка на лъжата.

Но тази измама едва може да успее, защото македонците са единъ гордъ, планински народъ, жаденъ за свобода и напълно готовъ да умре, за да я постигне. Понеже българскиятъ езикъ е матерниятъ езикъ на повечето отъ тяхъ, те естествено се надеватъ на България за насърчаване и убежище. И по такъвъ начинъ именно, може би, не преднамерено, те са ввличали повече отъ веднажъ България въ мъчноти.

нема никаква надежда за траенъ миръ нито въ България, нито на Балканите изобщо, докато не бжде поправена тази крещяща неправда и не се удеветвори законното искане на македонците за автономия».

В-къ „Чикаго Дейли Нюсъ“ в броя си отъ **15 декември 1927 г.** предава каблограма на дописника си отъ Солунъ Джанъ Гънтъръ. Същата дописка е публикувана и въ „ Дейтонъ Дейли Нюсъ “. Въ дописката се казва между другото:

«Азъ прекарахъ няколко дни заедно съ членове на Македонската Организация, чиято борческа сила комитаджиите, са фанатични националисти, които съвсемъ не се влияятъ отъ която и да е чужда сила или външенъ натискъ. Те се въодушевяватъ само отъ едно нещо, и това е едно силно, горещо желание за автономна Македония.

Както те чертаятъ границите, Македония включва големи части отъ Сърбия и Гърция и по-малка частъ отъ България. Те живеятъ като тайна организация на югославска територия и иматъ сложни потайни канали за съобщаване. Деветъ десети отъ населението са имъ ревностно предани и следователно, лесно е за тяхъ да се криятъ. Те са държава въ държава, понеже си иматъ съдилища, система на данъци, вестникъ, даже и собствена пощенска служба — всички тайни.

Политически те са македонци, но по народностъ, езикъ и религия те са българи.

Р. Х. Маркъмъ, следъ една посета въ южна Македония, праща следващата дописка до своя вестникъ «Светъ».

Г-нъ Маркъмъ е сигурно най- осведомения американецъ относно Македония и България; заедно съ това добре познава изобщо Балканите. Ето извадки отъ дописката му:

«Днесъ е чуденъ летенъ день. Седя въ малкъ хотелъ въ Воденъ, най-красивия градъ на Македония . . . Тъй, че ми е много приятно и много скръбно да стоя тукъ въ Македония. Приятно ми е понеже местото е чудно, понеже е месецъ май и всичко е зелено, свежо и очарователно.

Но сащо ми е скръбно почти до сълзи; чувствувамъ голема горестъ и тежка болка. И ето защо: понеже съмъ въ присаствие на много голема неправда, възпроизвеждамъ действията на дълга покъртителна трагедия.. .

Когато посетихъ селата около Демиръ-Хисаръ, видехъ много българи. Те говорятъ сащия езикъ, който чувамъ въ Доспей, Самоковско или въ Чаиръ, Горно-Ореховско. Те живеятъ въ скромни български къщи, обличатъ се въ български носии и отдалечъ се познаватъ като българи. Те пасатъ овце и оратъ ниви. Но за тяхъ нема собствена черква, нема родно училище, нема просторъ, нема земя, нема животъ.

Посетихъ планинско село Дахсчъ надъ Воденъ. Каменни къщи, криви улици, сиви плочни покриви, магарета, лозя, черници. Деца вътре въодушевено пеятъ по непознатъ мене езикъ. Благовидна даскалица излиза отъ училището. Задавамъ й въпроси по български и тя ми отговаря на сащия езикъ. Тя била тамошна селянка съ средно образование. Въ училището преподавала на гръцки. Тя сама била гъркиня. Имало доста много чиновници и чиновнички като нея, местни хора, македонци, говорещи български, но сега гърци. Тя ми говореше на български безъ стеснение. Отивамъ малко по-нагоре и виждамъ груби баби

седнали на камъни край пътя. Приказват си на български и отговарят на моите въпроси по български.

Качвамъ се още по-нагоре. Излизамъ отъ селото и минавамъ край чудно хубави градини. Много вода. Двама момци дълбаятъ канали. Говорятъ на български.

Отивамъ до върха и виждамъ цела юго-западна Македония. Подъ мене богати ниви, буйни градини, много рекички. Слизамъ. Старъ човекъ копае подъ черниците. Приказваме си неколко минути. Езикътъ му е почти сация, който се чува въ с. Папазли или с. Костенецъ Баня.

Срещнахъ група дечица клекнали въ тесни улички. Деветъ беха — едно момиченце — събрани около ръкотворенъ апаратъ за играене на късметъ. Стрелката бе отъ парче тънко желязо. Подъ нея на дъската беха наре дени книжни куклички, локумчета, череша и едно праздно место. Децата си приказваха на български. Приблжихъ до тяхъ. Разменихме си усмивки. Момиченцето извика: „Хайде господине, играйте“»

„Македонска Трибуна“, Индианаполис, год. V., бр. 255, 31-декември 1931 г.:

Неразделниятъ другаръ и сподвижникъ на Кемалъ Паша, г. Джевадъ Абазъ, отъ Скопие, казалъ:

„Македония си е българска. Гаази Мустафа Кемалъ е прекаралъ детинството си въ Солунъ. Тамъ е научилъ не сръбски, а български. Всички наши големи хора са били въ миналото въ тесенъ контактъ съ българите, съ българските революционери въ Македония. Министърътъ на външните работи, Тефикъ Руджи, е лежалъ въ затворите за своите революционни борби. Като революционеръ е търсилъ убежище въ Самоковъ“.

• GERMANSKI И АВСТРИЙСКИ СВИДЕТЕЛСТВА

Подъ заглавие „ Македония каквато я видехъ “, секретаря на проф. Айнщайнъ, Зигфридъ Якоби, публикува статия въ в. «Македония », следъ като е посетилъ Македония презъ пролетта 1927 г. Ето некой пасажи отъ статията:

« Македония е страна населена съ българи; сърбите въ нея сега съ само заселени колонисти и пришелци. Македонските българи съвсемъ не съ безформена, случайно тамъ живееща полудива маса, а съ отдавна стигнали до национално самосъзнание чисти българи, които вече почти целъ векъ се борятъ — отделени отъ България — за своята духовна и политическа свобода.

И тъкмо презъ годините следъ войната може да се установи въ Македония, колко храбро македонските българи тамъ бранятъ своите свещени права. Македонските българи се борятъ съ единъ безпримеренъ идеализъмъ, и който нарича тези борци « разбойници» и «бандити» — е съзнателенъ лъжецъ и интригантъ.

Отиде ли напримеръ човекъ въ градъ Скопие, ще може да чуе, че болшинството отъ населението говори български езикъ. Само по себе си се разбира, че народътъ не смее да си служи съ българския езикъ въ публичните прояви, защото ннакъ гражданите или ще бждатъ разстреляни масово или ще бждатъ хвърлени въ затворите. Въ училищата е забранено да се учи на български езикъ, а сащо въ черквите и манастирите се чете на сръбски.

Средищата на Македония са областите на Охридъ, Прилепъ, Преспа, Мъгленъ, Острово, Костуръ, Велесъ, Скопйе, Воденъ, Мелникъ. По тия места населението е чисто българско, — не само езикътъ, а изцело духовниятъ животъ е български. Въ тия места азъ говорихъ съ стотици селяни, работници и интелегентни хора и всички винаги ми заявяваха и уверяваха, че са българи и че такива искатъ да останатъ въ своята земя. Навсекъде въ Македония можахъ да установя, че населението е миролюбиво и твърде уморено отъ последните войни; но ми казаха — пакъ ще трябва да грабнемъ оръжието, понеже ни измъчватъ и не искатъ да ни оставятъ на мира. Македонците са българи и техенъ дългъ е да работятъ за освобождението на тая земя, дългъ къмъ техните деца».... "

--

Phil Bandoff